

Pósa Lajos:
CSATA A KERTBEN

Palánk szélről hadat üzen
Pók a pillangónak.
Nem csak ilyen-olyan beszéd,
Ura lesz a szónak.
Holnap reggel, napkeltekor,
Imígy szól az ének,
A pókok a pillangókkal
Farkasszemet néznek.

A százlábút hamarosan
Elő is kerítik,
Hogy itt legyen a válasszal
Míg olvasnak tízig.
Mondja meg a fényes, kényes
Pillangó királynak,
Hogy kedvére nem sokáig
Csaponghat, cicázhat.

Súgja meg a lányának is,
A gyűrűs lepkének,
Napkeltéig örülhet csak
Ruhája gyöngyének.
Vigye a hírt minden bokor,
Minden virágszálnak,
Hogy készítsék a szemfedőt
A sok daliának.

A százlábú egy-kettőre
El is ér útjához:
A pillangók királyának
Gyémánt kapujához.
Száz lábával megzörgeti
Az arany kilincset,
Szeme-szája nyitva marad,
Látva a fényt, kincset.

Hallja a hírt, veszi a hírt
A lepkék királya,
Csak bólogat, csak integet,
Mosolyog is rája.
Meglibbenti, meglibbenti
Bogláros palástját,
S elfogadja a pókoknak
Harci kihívását.

– Mondd meg, mondd meg, pók uradnak:
Megyünk a csatába
De könnyen nem kerít be
Poros hálójába!
Mondd meg, mondd meg, pók uradnak:
Kardját acélozza!
Azt is mondd meg: a potrohát
Jól felpáncélozza!

Szalad vissza a százlábú,
Csillagába bízik,
Hogy otthon lesz, míg számolnak
Visszafelé tízig.
Hej azalatt forgatgatták
A százéves naptárt,
Hogy ősük, a keresztes pók,
Milyen fegyvert használt.

Többiek meg nagy sietve
Kardot fonnak, szőnek,
Hullva hull a rózsalevél
Sírnak, szemfödőnek.
Zokogja az esti szellő:
Holnap csata lészen,
Liliomnak, tulipánnak,
Könny reszket szemében.

Harangvirág már előre
Húzza a harangot,
Szomorúan hangoztatja
Kis kert a bús hangot.
Feketébe öltözködik
A katicabogár,
Felhők mögé búvik a szép,
A fényes napsugár.

Egyszerre csak fölsikolt a
Kis madár az ágon,
Óriási hadsereg száll
Keresztül a tájon.
– Jönnék! Jönnék! Itt is vannak!
– Zümmögi egy dongó. –
Elől vágat a kapitány,
A kardos pillangó.

Utána ront ezer lepke,
Kivont arany karddal,
Lelkesítik a madarak
Bűvös-bájos dallal.
Fehér, piros, zöld lobogót
Lobogtat a szellő,
Megreszket a bokor, levél,
Gomolyog a felhő.

Szembe velök hányja a port,
A sok pók keresztbe –
Páncéllal van mindenkinek
A lába övezve.
Elől dökög a kereszties
Pók a potrohával,
Hadonászik a kaszás pók
Kifent kaszájával.

– Csak előre, csak utánam!
– Kiáltja a kardos. –
Majd meglátom, ki a vitéz,
Ki a bátor harcos?
Foly a csata, a sok lepke
Csügg a diadalon,
Mindig, mindig szaporodik
A rózsa sírhalom.

Míg egyszer csak, mint a villám,
Tör az ellenségre,
A pillangók kapitánya,
Vitézek vitéze.
Foszlányokban szálling'nak a
Kifeszített hálók,
Esze nélkül futva-fut a
Csata-vesztett sok pók.

Fölragyog az Isten napja,
Fénysugarát szórja,
A sok sebzett szárnyú vitézt
Ringatja a rózsa.
A méhecske kínálgatja
Friss mézzel, harmattal,
Katóka meg a sebüket
Kötözi balzsammal.

Suttogja az esti szellő
Vége a csatának:
Sodorja a leveleket
Pihentető ágynak.
Harangvirág győzelemre
Húzza a harangot.
S nagy örömmel hangoztatja
Kis kert a víg harangot.

ÉNU, 1899/28 – *Kócsag vitéz* néven